

Det vil til syvende og sidst dog ikke sige andet, end at man benytter sig af manglende internationale Bestemmelser til at leve kristeligt og ernærer sig af Nov. — Jeg omtalte, at der i det andet Ting var sket en Henvendelse til Regeringen, om man ikke skulde søge en Overtenskomst med de to andre nordiske Riger for at faa en fælles Lovgivning paa dette Omraade. Det er ogsaa sket. Efter at dette Lovforslag har været udarbejdet, er der sket en Henvendelse til det svenske Udenrigsministerium med Forespørgsel, hvorvidt den svenske og norske Regering vare villige til at nedsette en Kommission sammen med den danske Regering for at faa en fælles Lovgivning paa dette Omraade. Dette er imidlertid ikke lykkedes, idet man fra begge Sider har erklæret sig uvillig dertil; man har ment, at Lovgivningen i begge Riger var ny og tilfredsstillende, og at der ikke var nogen tilstrækkelig Grund til nu helt at omarbejde denne, ligesom, at Tidspunktet for deres Vedkommende endnu ikke var kommet til at tiltræde Bernerkonventionen. Min Opfattelse af dette sidste Forhold, som forøvrigt er det vigtigste, er den, at for os kan det være temmelig ligegyldigt, om de to andre nordiske Lande tiltræde Bernerkonventionen eller ikke. For Svenskerne's Vedkommende kan det ligeledes være ligegyldigt, om vi tiltræde den. Men jeg tror, at for Norges Vedkommende vil det blive temmelig nødvendigt at tiltræde denne Konvention, hvis vi gøre det, thi ellers vil ganske sikkert alt norsk Forlag af virkelig literær Betydning falde bort og maa søge til Kjøbenhavn. Alle norske Forfattere, som have den mindste Udsigt til at faa deres Bærker oversatte paa fremmede Sprog, ville ubetinget have Forbed af, at lade deres Bøger udkomme paa dansk Forlag, idet de da ville nyde godt af den Beskyttelse i fremmede Lande, som danske Forfattere have, hvad de ikke ville faa, hvis de lade deres Bøger udkomme paa norsk Forlag, saalænge Norge ikke er indgaaet i Bernerkonventionen. Dette vedkommer for saa vidt ikke os; vi have ikke nogen som helst Grund til at vente paa, om Norge og Sverige ville tiltræde Bernerkonventionen. Vi kunne tiltræde den ganske rolig uden noget som helst Hensyn til dem.

Maar jeg nu forøvrigt skal tillade mig ganske kort at fremhæve enkelte Bestemmelser i det forelagte Lovforslag, som forandre den nu gældende Ret, saa skal jeg begynde med at nævne, at medens jo nu Forfatterretten, i alt Fald for de vigtigste Punkters Vedkommende, strækker sig til 50 Aar efter Forfatterens Død, men Kunstner-

retten kun til 30 Aar efter Kunstnerens Død, er dette Forhold her foreslaaet ensartet, idet man har stillet Forslag om, at baade den ene og den anden Ret skal strække sig til 50 Aar efter den vedkommende Forfatters eller Kunstners Død. — En anden Forandring, der er foreslaaet angaaende Forfatterretten, gælder i Tilfælde af Arv. For Tiden findes der en ganske særlig Arvegang for Forfatterretten, nemlig den, at hvis en Forfatter ikke i levende Live eller ved Testamente har overdraget sin Ret til en anden, arver Hustruen ubetinget først, efter hende Børnene og efter dem ingen. Man har ikke set tilstrækkelig Grund til i det Udfast, som her ligger for, at vedligeholde denne særlige Arvegangsret, og det er derfor foreslaaet, at de almindelige Arvegangsregler skulle være gældende lige overfor denne Ret, der i det hele foreslaas behandlet som en Formueret og som enhver anden Formueret. — Af andre Enkeltheder skal jeg tillade mig at nævne nogle Forandringer fra den hidtil gældende Ret paa forskellige Punkter. Nu for Tiden er en Komponist af en Opera Gueherre over, om denne Opera skal opføres paa et Teater eller ikke. Det er her foreslaaet, at han skal være fælles om denne Ret med Forfatteren af Teksten. Der har ganske vist været den Tid i ældre Dage, hvor man betragtede en Opera som ene værende Komponistens Bærk, men efterhaanden som Tiderne ere stredne frem, har man lagt mere og mere Vægt ogsaa paa Teksten, idet det er blevet mere og mere almindeligt, at ogsaa bekendte Viterater, bekendte Digtere skrive Tekster til Operaer, og det har derfor vakt stedse mere og mere Misfornøjelse baade her og andre Steder, at disse Forfattere ikke skulle have Ret sammen med Komponisten til at bestemme, om den vedkommende Opera skulde opføres eller ikke. — Det har fremdeles hidtil været muligt, saasnart et Musikværk var udgivet i Trykken, for saa vidt det da ikke trængte til dramatisk Udstyrelse, for enhver Musiker at bemægtige sig det og opføre det ved offentlige Koncerter og derved skaffe sig en Indtægt ved anden Mand's Arbejde uden denne anden Mand's Tilladelse, og uden at denne anden Mand fik noget derfor. Dette synes i høj Grad ubilligt, og det er derfor her foreslaaet, at Komponisten skal være Herre over, om hans Komposition maa opføres eller ikke opføres ved Koncerter. — Hidtil har der ikke været nogen Beskyttelse for Forfattere lige overfor Oplesning af deres Bærker. Saasnart et Digterværk, Prosa eller Poesi, er udkommet, kan enhver efter den gældende